

ning var urigtig og det bagefter viste sig, at det vilde komme til at andrage meget, man saa skulde tage Udgifterne af den Sum, som netop var beregnet paa Bygningen og netop ikke paa det, der laa udenfor den. Det forekommer mig, at der deri, at man ikke affatte Noget som helst dertil, tværtimod ligger det stærkeste Bevis for, at dette indeholdt en Forudsætning om, at disse Udgifter ikke skulde afholdes af Summen til Theaterbygningen. Det erede Medlem bemærkede dernæst, at jeg ikke havde benyttet de Ytringer, jeg havde citeret af det erede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds, rigtigt, da jeg havde gjort opmærksom paa, at han i sin Tid havde sagt: I maa ikke tro Andet end, at den Sum, der her udfastes til Theaterbygningen, er utilstrækkelig og vil blive overfæden, og have vi Entreprenører, have vi sagt A, maa vi ogsaa sige B, saa komme vi til at betale. Denne Ytring skulde være benyttet urigtigt, idet Forholdet netop var det, at man ikke var kommen til os og havde sagt: I have sagt A, nu maa i sige B. Men det er heller ikke i den Retning, at jeg har paaberaabt mig denne Ytring, men som Bevis for, at man ikke dengang nærede Tvivl om, at det ikke vilde være muligt at opføre Bygningen for den Sum, der var udfastet, og at man allerede dengang var paa det Rene med, at det vilde blive Staten eller Sørs Akademi, — hvem det nu var, — der kom til at betale det overstyvende Beløb. Det Spørgsmaal, under hvilken Form det vilde komme til Rigsdagens Afgjørelse, om i Form af en Tillegsbewilling eller paa anden Maade, er Noget, man selvfølgelig ikke dengang kunde tænke paa; det laa ikke for dengang, og i den Henseende har jeg ikke paaberaabt mig Ytringen. Det Spørgsmaal, hvorvidt den erede Minister har været berettiget til at afholde Udgifterne paa forventet Tillegsbewilling, eller han forinden kunde have henvendt sig til Rigsdagen, er allerede tilstrækkelig drøftet, og jeg har i al Fald ikke Mere at sige derom end, hvad jeg alt har sagt; men jeg har ikke paaberaabt mig det erede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds i denne Retning. Hvad det erede Medlem igrøvt fremkom med, tror jeg ikke, at jeg behøver at komme nærmere ind paa. — Det erede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har idag givet os et længere Foredrag om denne Sag, hvori han med megen Udholdenhed har gjentaget en stor Del af de Argumenter, som ere blevne fremhævede under de foregaaende Forhandlinger. Vi have saæet alle min Broders bekendte Ytringer, og Alt, hvad der ellers har spillet en stor Rolle, Ytringen om Toppen og Roden og alt dette om, at Finantsudvalget er uskyldigt i, at det ikke opdages, at der i Programmet Intet fandtes til Dekorationer osv. osv. Dette er imidlertid Ting, som vi nu have drøftet saa mange Gange, og som jeg selv saa ofte har havt Leilighed til at udtale mig om,

at det virkelig vilde være et Misbrug af Thingets Tid, om jeg nu vilde indlade mig derpaa. Jeg skal kun dvæle ved et eneste lille Punkt, der var det eneste nye i det erede Medlems Foredrag, nemlig de nye Argumenter, han fremdrog af Loven af 18de Juni 1870 til Understøttelse for det erede Medlem for Prestø Amts 6te Valgkreds (Bosjen), naar dette Medlem havde ladet „Theaterbygningen“ og „Theatret“ være det samme. Det erede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds sagde nemlig, at det, at bruge „Theaterbygningen“ og „Theatret“ isfæng, var Noget, som overmaade godt kunde forvares, og, sagde han, dette fremgaar navnlig tydelig af selve Loven af 1870. Hvad staar der i § 2? sagde han. Der staar: „Den nye Theaterbygning med alle til Theatrets egen Brug og til dets Tilskueres Befvemmelighed fornødne Indretninger og Rum bør ikke optage“ o. s. v. Altsaa, sagde han, „den nye Theaterbygning“ og „Theatret“ er det Samme. Det er affkurat det samme Argument, som om jeg vilde sige, hvis der blev bygget en ny Bygning til Rigsdagen, og der stod „den nye Rigsdagsbygning med alle til Rigsdagens egen Brug fornødne Indretninger, at saa Rigsdagsbygningen og Rigsdagen var Et og det Samme. (En Stemme: Det er vittigt!) Ja, det var en fortræffelig Wittighed af det erede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds. Naar dernæst det erede Medlem mente fra denne § 2 at kunne hente en Støtte for, at der under det, der vedkom Bygningen, ogsaa henhørte Dekorationer, saa synes det mig, at netop dette Sted var overmaade uheldigt valgt; thi naar der staar i „Den nye Theaterbygning med alle til Theatrets egen Brug og til dets Tilskueres Befvemmelighed fornødne Indretninger og Rum bør ikke optage et større Flademaal end omtrent 12,000 Kvadratalen . . .“ (Berg: Læs videre!). Ja! det kan jeg gjerne: . . . og dens Opsførelse, Indretning, Udstyr og Udfmykning maa, alle Omkostninger iberegne — (sfr. § 3), ikke overstige den i § 1 anviste Sum med Tilleg af, hvad den gamle Bygnings Materialier og Inventarier indbringe“. (Stemmer: Hør!). Ja! dette er Noget, vi altid have urgeret, men jeg tror, at det erede Medlem vil se, at, naar han paaberaabte sig den første Del af Paragrafen, saa passer det, at Theaterbygningen ikke maa optage mere end 12,000 Kvadratalen, ikke rigtigt paa Dekorationer, Garde-robe, Møbler o. desl. Hvad de øvrige Ord angaar: Theaterbygningens „Opsførelse, Indretning, Udstyr og Udfmykning“, da er det jo dem, hvis Mening vi tilstrækkelig have drøftet; men det nye Argument, som det erede Medlem fremdrog, tror jeg ikke var rigtig godt.

Ordføreren (Bajer): Da jeg iforgaars havde den Ære at indlede denne Sag og kom til det første Indstillingspunkt, var der to Punkter, jeg skjød frem i Forgrunden. Det ene var Hens-